

Cartea lui Daniel - Numărul două sute

Dezvăluire profetică: A doua adunare și semnificația ei în escatologia adventistă

Jeff Pippenger

2024-05-05

Considerăm perioada profetică reprezentată ca a doua adunare, identificată de profetul Isaia, iar ulterior de Sora White.

Na în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Iesei, care va sta ca un steag pentru popoare; la ea vor căuta neamurile, și odihna lui va fi glorioasă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna din nou, a doua oară, ca să recupereze rămășița poporului Său, care va mai rămâne, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din ostroavele mării. Și va înălța un steag pentru națiuni și îi va aduna pe surghiuniții lui Israel și îi va strânge laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. De asemenea, pizma lui Efraim va pieri, și potrivnicii lui Iuda vor fi nimicivi: Efraim nu va mai pizmui pe Iuda, și Iuda nu-l va mai asupra pe Efraim. Isaia 11:10–13.

Atunci când poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este adunat a doua oară, are loc o unificare între acei ucenici, reprezentată prin cele zece zile care au precedat Cincizecimea și la care face referire Isaia ca la un timp când „Pizma lui Efraim va înceta și vrăjmașii lui Iuda vor fi nimicivi; Efraim nu va mai pizmui pe Iuda și Iuda nu-l va mai asupra pe Efraim.”

„Փորձություններ պիտի գան Աստուծո ժողովրդի վրա, և որոմները պիտի բաժանվեն ցորենից: Բայց թող Եփրայիմը այլևս չնախանձի Հուդային, և Հուդան այլևս չնեղի Եփրայիմին: Բարի, քնքուշ, կարեկից խոսքերը պիտի բխեն սրբագործված արտերից ու շուրթերից: Անհրաժեշտ է, որ մենք միացած լինենք, և եթե բոլորս որոնենք Քրիստոսի հեզությունն ու խոնարհությունը, ապա կունենանք Քրիստոսի միտքը, և կլինի հոգու միություն»: Review and Herald, March 19, 1895.

Ubwuzuzanye ni kimwe mu bice by'umurimo Kristo ashoza igihe yongera gukoranya ku neuro ya kabiri ba bantu ibihumbi ijana na mirongo ine na bine. Uwo bumwe bwashushanyijwe n'iminsi icumi yabanje Pentekote, n'iminsi itandatu y'ikorwa ry'amahema ryabereye i Exeter, kandi bwari gushoboka kuva mu 1856 kugeza mu 1863, iyo abari baranyuze mu gutenguha gukomeye ko ku wa 22 Ukwakira 1844 bataba barazimiye inzira.

“Dar în perioada de îndoială și nesiguranță care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii adventiști au renunțat la credința lor. Au apărut neînțelegeri și dezbinări.... Astfel, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit în jurul poruncilor lui Dumnezeu și al credinței lui Isus, cât de cu totul diferită ar fi fost istoria noastră!”

„Não era vontade de Deus que a vinda de Cristo fosse assim retardada. Deus não intentou que o Seu povo, Israel, vagueasse quarenta anos no deserto. Prometeu conduzi-los diretamente à

terra de Canaã e ali estabelecê-los como um povo santo, saudável e feliz. Mas aqueles a quem primeiramente foi anunciada não entraram 'por causa da incredulidade' (Hebreus 3:19). O coração deles estava cheio de murmuração, rebelião e ódio, e Ele não pôde cumprir com eles o Seu concerto.

„Timp de patruzeci de ani, necredința, cârtirea și răzvrătirea au ținut pe vechiul Israel afară din țara Canaanului. Aceleași păcate au întârziat intrarea Israelului modern în Canaanul ceresc. În niciunul dintre aceste cazuri făgăduințele lui Dumnezeu nu au fost de vină. Necredința, spiritul lumesc, lipsa de consacrare și vrajba dintre cei ce mărturisesc că sunt poporul Domnului sunt cele care ne-au ținut atâția ani în această lume a păcatului și a durerii.” Solii alese, cartea 1, 68, 69.

Coborârea celui de-al doilea înger a identificat o împrăștiere la prima dezamăgire, care a inițiat timpul de întârziere, și apoi a condus la o perioadă de șase zile la adunarea de tabără de la Exeter, unde unitatea asupra soliei a fost realizată înainte de revărsarea Duhului Sfânt în solia Strigătului de la Miezul Noptii, la încheierea adunării.

Coborârea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844 a identificat o risipire la marea dezamăgire și a introdus o perioadă de instruire, pe măsură ce adevărurile asociate cu Locul Preasfânt erau descoperite poporului lui Dumnezeu. Până în 1849, Domnul Își întindea mâna ca să-Și adune poporul a doua oară, iar până în 1851 era prezentată diagrama din 1850. Acea diagramă reprezenta solia de temelie și însăși solia care trebuia să fie înălțată înaintea lumii ca un stindard.

Hristos deunare a doua oară a ucenicilor a început imediat la coborârea Sa, iar adunarea celor din Exeter a început în timpul perioadei de zăbovire. În istoria răzvrătirii din 1863, adunarea a doua oară a început la cel puțin cinci ani în cadrul procesului de instruire care a început când lumina sanctuarului a fost deschisă în 1844. În 1848, islamul mânia atunci neamurile. A doua adunare este înfățișată ca o lucrare progresivă care se împlinește prin sosirea celor zece zile care au precedat Cincizecimea și, de asemenea, prin cele șase zile ale adunării de tabără de la Exeter și ar fi trebuit să fie încheiată până în 1856.

Lucrarea adunării poporului Său a doua oară este lucrarea de încheiere a celui de-al treilea înger și este împlinită de mâna lui Hristos.

Iar când a venit ziua Sabatului, a început să învețe în sinagogă; și mulți, auzindu-L, se mirau, zicând: „De unde are omul acesta aceste lucruri? Și ce fel de înțelepciune este aceasta care I-a fost dată, de se fac chiar asemenea lucrări puternice prin mâinile Lui?” Marcu 6:2.

Împrăștierea care are loc atunci când simbolul divin coboară inițiază un proces de încercare care, în cele din urmă, face să se manifeste două categorii de închinători și, făcând astfel, curăță templul.

A cărui lopată de vânturat este în mâna Lui, și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde cu foc nestins. Matei 3:12.

În acea perioadă, poporul lui Dumnezeu trebuie să ia mesajul din mâna îngerului și să-l mănânce.

Și am văzut un alt înger puternic coborându-se din cer, învăluit într-un nor; deasupra capului său era curcubeul, iar fața lui era ca soarele, și picioarele lui ca niște stâlpi de foc. În mâna lui avea o cărticică deschisă; și și-a pus piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ.

Apocalipsa 10:1, 2.

La sosirea celui de-al doilea înger, la 19 aprilie 1844, poporul lui Dumnezeu era împrăștiat. Ei fuseseră adunați la început odată cu împlinirea profeției din Apocalipsa, capitolul nouă, versetul cincisprezece, la 11 august 1840, însă Domnul Își ținuse mâna peste o greșeală în calcularea unora dintre datele de pe hartă.

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuia să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșeală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu a putut să o vadă, până când mâna Sa a fost îndepărtată.” Early Writings, 74.

Retragerea mâinii Sale i-a îngăduit lui Samuel Snow să identifice data corectă pentru vedenia care întârzia.

„Acei credincioși, dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, nu au fost lăsați în întuneric. Din nou au fost călăuziți la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de peste cifre, iar greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice se întindeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedeau că ele urmau să se termine în 1844.” Scrieri timpurii, 237.

පළමු දූතයාගේද දවෙන දූතයාගේද ඉතිහාසය, කැරිස්තියානු භක්ෂණයේ ගෝභක්ෂණය සමඟ සම්බන්ධිත සන්ධිලක්ෂණ පළෙක් අඩංගු කරයි. 1840 අගෝස්තු 11 වන දිනත් 1844 අප්‍රේල් 19 වන දිනත් උන්වහන්සේ අවතීර්ණ වූ කල, උන්වහන්සේගේ භක්ෂණයේ පණිවිඩයක් තිබුණේ ය. 1842 මැයි මාසයේදී 1843 අප්‍රේල් 19 වන දිනත් අංකයන්හි වූ දෝෂයක් මුද්‍රා තැබුවේ ද උන්වහන්සේගේ භක්ෂණය ය. එම පළමු අසාර්ථකභාවයේ විසිරීමෙන් පසු, යරෙමියා කැරිස්තියානු භක්ෂණයේ ගෝභක්ෂණය නිසා තනිවම හිඳ සිටියේ ය. ඉන්පසු උන්වහන්සේ තම භක්ෂණය ඉවත් කළ අතර, එලෙසම මධ්‍යරාත්‍රියේ හඩයේ පණිවිඩය මුද්‍රාවෙන් විවෘත කළේ ය. තම ජනතාව දවෙන වරට එකතු කරගැනීම සඳහා උන්වහන්සේ තම භක්ෂණය දිගු කළ කැරියාව, ශුද්ධාත්මයාණන්ගේ වහුරුවා හැරීමකට පරෙ දින දහයක් යරෙසලමයේදී ගෝලයන් අවසානයේ එකට රැස් කරනු ලැබූ ලෙස, පළමු අසාර්ථකභාවයේ සිට එක්සට රැස්වූ රැස්වීම දක්වා සිදු විය. 1844 ඔක්තෝබර් 22 වන දින තුන්වන දූතයා පැමිණි කල, සම්පූර්ණවහන්සේ තම භක්ෂණය උස් කළ සේක.

Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi timp. Apocalipsa 10:5, 6.

De la prima adunare, la 11 august 1840, și până la 22 octombrie 1844, istoria primului și celui de-al doilea înger este marcată de mâna lui Hristos. La 22 octombrie 1844, al treilea înger a coborât, iar

mica turmă millerită a fost risipită de Marea Dezamăgire. La acea dată, Hristos Și-a ridicat mâna spre cer și a jurat că timpul nu va mai fi.

Al doilea proces de strângere din istoria perioadei 1844–1863 a început când Hristos Și-a ridicat mâna, ținând totodată în mâna Sa o solie care trebuia mâncată. Apoi, în 1849, El Și-a întins mâna a doua oară pentru a-Și strânge poporul risipit. Acel popor fusese strâns prin solia Strigătului de la Miezul Noptii și risipit atunci când evenimentul prezis nu a avut loc. La adunarea de tabără de la Exeter, Hristos Și-a strâns turma și a unit-o asupra soliei, așa cum făcuse în cele zece zile care au precedat Cincizecimea. Milleriții filadelfieni au părăsit adunarea de tabără de la Exeter și au repetat Cincizecimea. În 1856, Hristos Se afla în afara mișcării care trecuse în Laodicea, căci Hristos stă în afara inimii unui laodicean și bate, căutând intrare.

Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine. Apocalipsa 3:20.

În 1856, mâna lui Hristos bătea la ușa mișcării laodiceene millerite, dar fără niciun rezultat. În 1849, cu șapte ani mai devreme, El începuse să-Și adune poporul a doua oară, însă îndoiala și nesiguranța au oprit mișcarea filadelfiană.

„Dacă adventiștii, după marea dezamăgire din 1844, și-ar fi păstrat cu tărie credința și ar fi mers înainte în unitate, urmând providența călăuzitoare a lui Dumnezeu, primind solia celui de-al treilea înger și proclamând-o lumii în puterea Duhului Sfânt, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu; Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Hristos ar fi venit până acum ca să-Și primească poporul la răsplata lui. Dar, în perioada de îndoială și nesiguranță care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii adventiști au renunțat la credința lor.... Astfel, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit asupra poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, cât de mult diferită ar fi fost istoria noastră!” Evangelizare, 695.

La 11 septembrie 2001, Hristos Și-a adunat poporul zilelor de pe urmă, care ulterior a fost împrăștiat la 18 iulie 2020. La 11 septembrie 2001, cei care au fost adunați au luat cartea ascunsă din mâna lui Hristos și au mâncat-o. La 18 iulie 2020, ei au respins porunca reprezentată de mâna Sa ridicată, care arăta că „nu va mai fi timp”.

Filadelfijski mileriti nisu pokazali nikakvu pobunu u svojem pogrešnom proročanstvu za 1843., jer su postupali prema svoj svjetlosti koju je Gospod otkrio; ali 18. srpnja 2020. laodicejci pokreta trećega anđela pobunili su se protiv svjetlosti povezane s Njegovom rukom. Nakon 1844. filadelfijski pokret prvoga anđela, „u razdoblju sumnje i nesigurnosti“, „odustao je od svoje vjere“ i postao laodicejski.

1856 reprezintă acel punct de tranziție, prefigurând un punct de tranziție pentru poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Undeva între anii 1849 și 1856, mișcarea millerită filadelfiană a opus rezistență mâinii Domnului care se întindea pentru a-Și aduna poporul a doua oară, iar făgăduința era că El avea să facă atunci mai mult decât făcuse în trecut.

„În 23 septembrie, Domnul mi-a arătat că Și-a întins mâna a doua oară ca să recupereze rămășița poporului Său și că eforturile trebuie dublate în acest timp al adunării. În timpul împrăstierii, Israel a fost lovit și sfâșiat; dar acum, în timpul adunării, Dumnezeu va vindeca și va lega rănilor poporului Său. În timpul împrăstierii, eforturile depuse pentru răspândirea adevărului au avut doar puțin efect, au realizat puțin sau nimic; dar în timpul adunării, când Dumnezeu Și-a pus mâna ca să-Și adune poporul, eforturile de a răspândi adevărul își vor avea efectul urmărit. Toți ar trebui să fie uniți și plini de zel în lucrare. Am văzut că era o rușine ca vreunii să facă referire la timpul împrăstierii pentru exemple care să ne conducă acum, în timpul adunării; căci dacă Dumnezeu nu face mai mult pentru noi acum decât a făcut atunci, Israel nu va fi niciodată adunat. Este tot atât de necesar ca adevărul să fie publicat într-o hârtie, pe cât este de necesar să fie predicat.” Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Очигледно је Господ настојао да Своје дело покрене напред у јединству, али се јединство, по свему судећи, распало, и „у раздобљу сумње и несигурности које је уследило после разочарања, многи од адвентних верника одрекли су се своје вере.“ The Present Truth (касније the Review and Herald) почео је да излази 1849. године, а до 1851. била је доступна карта из 1850. године, али до 1856. порука о „седам времена“ из Левитске двадесет шест остала је недовршена. Порука која је била отпечаћена 22. октобра 1844. године појавила се када су се завршила временска пророчанства о две хиљаде и три стотине година и две хиљаде и пет стотина и двадесет година.

Sabatanul a fost doctrina care a strălucit deasupra celorlalte doctrine în acel timp, iar timp de doisprezece ani s-a desfășurat un proces de punere la probă, până când ultima probă a sosit în 1856. Acea probă privea odihna de Sabat pentru pământ și a marcat sfârșitul unui proces de încercare care începuse cu odihna de Sabat pentru oameni. Perioada de probă purta semnătura lui Alfa și Omega. Anul 1856 a reprezentat, de asemenea, o sporire a cunoștinței asupra celui dintâi adevăr fundamental descoperit de Miller, astfel încât purta semnătura lui Alfa și Omega și la acel nivel. Adevărul Sabatului, fiind semnul poporului sfințit al lui Dumnezeu, era reprezentat ca sunarea celei de-a șaptea trâmbițe, când taina lui Hristos în credincios, nădejdea slavei, este împlinită. „Șapte vremi” erau reprezentate de trâmbița Jubileului, care trebuia să fie sunată în Ziua Ispășirii.

Cei șapte ani din 1856 până în 1863 au reprezentat cele zece zile din Ierusalim pentru ucenici și cele șase zile ale adunării de tabără de la Exeter pentru milleriții filadelfieni; dar, din nefericire, perioada a devenit ilustrarea acelora care refuză să-L urmeze pe Domnul așa cum îi conduce El prin perioada de tranziție. Istoria primului și a celui de-al doilea înger, care este perioada istorică a celor șapte tunete, îl identifică pe Domnul întinzându-Și mâna pentru a-Și aduna poporul a doua oară, începând cu 19 aprilie 1844, și ea ilustrează un răspuns ascultător, așa cum cei înțelepți L-au urmat pe Hristos în Locul Preasfânt.

আদিকাদশেরে ইতহিস—যা ১৮৪৪ থেকে ১৮৬৩ সাল পর্যন্ত তৃতীয় দূতরে ইতহিস—পুনরায় এই সত্যকে শনাক্ত করে যে, প্রভু দ্বিতীয়বারের মতো তাঁর প্রজাদের সমবতে করার জন্য তাঁর হাত প্রসারিত করছেন; কিন্তু সেই ইতহিসে বদিরোহ প্রকাশ পায়। এখন, তৃতীয়বারের মতো, ২০২৩ সালের জুলাই মাস থেকে, প্রভু আবারও দ্বিতীয়বারের মতো তাঁর প্রজাদের সমবতে করার জন্য তাঁর হাত প্রসারিত করছেন, এবং তারা বাধ্য ফলিদলেফীয়দরূপে দ্বিতীয়

কাদশে পূর্ণ করবে; কারণ সত্যের স্বাক্ষর এই তনিবারকে এমনভাবে শনাক্ত করে যে, শুরু ও সমাপ্তি বাধ্য ফলাদলেফীয়দরে প্রতিনিধিত্ব করে, আর মধ্যবর্তী দৃষ্টান্ত অবাধ্য লাওদকিয়েদরে প্রতিনিধিত্ব করে।

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Vor bisericile să ia seama la solia Laodiceei? Se vor pocăi sau, în pofida faptului că cea mai solemnă solie a adevărului — solia îngerului al treilea — este proclamată lumii, vor continua în păcat? Aceasta este ultima solie de îndurare, ultima avertizare pentru o lume căzută. Dacă biserica lui Dumnezeu devine căldică, ea nu mai stă în favoarea lui Dumnezeu decât stau bisericile care sunt înfățișate ca fiind căzute și devenite locaș al demonilor, adăpost al oricărui duh necurat și închisoare a oricărei păsări necurate și urâte. Cei care au avut ocazii să audă și să primească adevărul și care s-au unit cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, numindu-se poporul lui Dumnezeu păzitor al poruncilor, și totuși nu au mai multă vigoare și consacrare față de Dumnezeu decât au bisericile cu numele, vor primi plăgile lui Dumnezeu tot atât de sigur ca și bisericile care se împotrivesc Legii lui Dumnezeu. Numai aceia care sunt sfințiți prin adevăr vor alcătui familia împărătească în locașurile cerești pe care Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei care Îl iubesc și păzesc poruncile Lui.

„Cel ce zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui este un mincinos, și adevărul nu este în el” [1 Ioan 2:4]. Aceasta îi include pe toți cei care pretind că au o cunoaștere a lui Dumnezeu și că păzesc poruncile Lui, dar care nu dovedesc aceasta prin fapte bune. Ei vor primi după faptele lor. „Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” [1 Ioan 3:6]. Aceasta este adresată tuturor membrilor bisericii, inclusiv membrilor bisericilor adventiste de ziua a șaptea. „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele: cine face neprihănirea este neprihănit, după cum și El este neprihănit. Cine săvârșește păcatul este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu săvârșește păcat, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se arată copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: oricine nu face neprihănirea nu este de la Dumnezeu, nici cel ce nu iubește pe fratele său” [1 Ioan 3:7–10].

„Toți cei care pretind că sunt adventiști păzitori ai Sabatului și totuși continuă în păcat sunt mincinoși înaintea lui Dumnezeu. Calea lor păcătoasă lucrează împotriva lucrării lui Dumnezeu. Ei îi conduc pe alții în păcat. Cuvântul vine de la Dumnezeu către fiecare membru al bisericilor noastre: «Și faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, pentru ca cel șchiop să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul; veghind cu luare-aminte ca nimeni să nu rămână lipsit de harul lui Dumnezeu; ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați prin ea; să nu fie între voi niciun curvar sau om profan, ca Esau, care pentru o singură îmbucătură de mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. Căci știți că mai pe urmă, când a vrut să moștenească binecuvântarea, a fost lepădat; fiindcă, deși a căutat-o cu lacrimi, n-a găsit loc pentru pocăință» [Evrei 12:13–17].”

„Aceasta se aplică multora care pretind că cred adevărul. În loc să renunțe la practicile lor pofticioase, ei se aventurează mai departe pe o cale greșită de educație, sub sofismele

înșelătoare ale lui Satana. Păcatul nu este deosebit ca fiind păcătos. Chiar conștiințele lor sunt întinate, inimile lor sunt corupte, până și gândurile le sunt necurmat stricate. Satana îi folosește ca momeli pentru a ademeni sufletele la practici necurate, care întinează întreaga ființă. «Cine a nesocotit Legea lui Moise [care era Legea lui Dumnezeu] este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori: Cu cât mai aspră pedeapsă, socotiți voi, va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va socoti ca un lucru necurat sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului? Căci știm cine este Cel ce a zis: „A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti”, zice Domnul. Și iarăși: „Domnul va judeca pe poporul Său.” Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu» [Evrei 10:28–31].” Manuscript Releases, volumul 19, 176, 177.